

Днес ще ви разкажа регресията на С., която е 29-годишна жена. Вече осем години са заедно с партньора си, но все още нямат дете и това е нещо, което я притеснява. В хода на разгръщането на процеса на регресия стана ясно, че С. трябва да се освободи от тъмни същества и тяхното негативно влияние. Ето как се случи това:

Регресията на С. започва с появата на някакво страшно същество с дебели вежди, което я гледа намусено и създава у нея усещане, че тя е сторила нещо лошо, макар и без да го иска. После това същество изчезва и около С. се установява тъмнина, за която С. казва, че си я е взела със себе си и... макар да ѝ се струва супер глупаво... я чувства, че сякаш си е нейна и трябва да я пази в себе си. След това изпитва чувството, че върви по някаква горска пътека, но е изпълнена със страх.... страх от неизвестното, което я напруга, стяга.... и сякаш някакъв вътрешен глас ѝ казва да не го прави... Насочвам я да види духовния си водач и да ми го опише. Тя казва, че вижда някакъв образ, но не може да го опише, защото сякаш нещо я спира, нещо ѝ пречи. А това нещо е като завеса. През цялото време има нещо като тъмна завеса пред себе си, която ѝ пречи. И аз я питам дали това е някакъв кармичен проблем. И ако е, какъв образ придобива този кармичен проблем. Тогава С. споделя, че очите ѝ са много неспокойни. Вътрешно чувства, че всичко е наред, но сякаш нещо друго ѝ казва: „Не, отвори си очите и си тръгвай!“ Карам я да види образа на саботьора вътре в себе си. Тя казва, че не вижда образ, но усеща болка в дясното си око. Но въпреки че я насочвам да се върне във време и пространство, откъдето идва тази болка и това изтръпване на слепоочието, тя не успява. След това активирам в нея силата на Божествената любов, която пречиства, изцелява и преобразува всички нездравословни аспекти в С. и в нейния живот. Тя казва, че вече ѝ е по-леко, с усещане за полет. Появява ѝ се нейният образ от ученическите години... усмихнат. Обаче пак има нещо, което я притеснява. Вижда се щастлива и усмихната, а в себе си усеща страх и тъга. Чува тих глас, който ѝ нашепва: „Спокойно, всичко е наред!“ Има чувството, че е в балона на лошото и тъмнината, а доброто и светлината са надалече. Осъзнава, че трябва да излезе от този балон, но е много гадно и трудно. Не ѝ дават да се освободи – дърпат я и ѝ викат тука да стои. Усеща как тези тъмни същества са я хванали за крака. Господ продупчва балона и ѝ подава ръка, но тя не може да Му стигне ръката. Тя е готова да се откаже. Казва Му, че не може. Но Той не се отказва. Исква да ѝ помогне. Казва ѝ: „Ела, не се страхувай!“ С. вижда, че много черни хора са протегнали ръце към нея и тя е между тях и Господ. Исква да отиде при Господ, но сякаш самата тя си пречи... не може да реши. Чувства се объркана. След това се опитва да хване ръката на Господ и се пита дали е успяла да излезе. Чувства се по-спокойна и е някак по-светло. Вижда вече черния облак или балон под краката си, т. е. успяла е да излезе. Вижда Господ как маха с ръката си и ѝ казва да върви в посоката, която ѝ сочи. Има бели облаци и С. върви по тях. Спокойна е и иска да се наслади на това. Има много бели облаци и вижда една врата, която е отворена, и вее черно оттам. Там е черно, много черно... като катран! И С. чувства, че трябва да затвори тази врата. След като я затваря, вижда, че тази

врата е златна и е много хубава. С. усеща, че вече е свършено с това черното.... с тъмнината – освободила се е от нея. Но още има спомена за черните хора там. Вижда ги някак си, но само като спомен. И аз я питам какво е необходимо да се случи, за да се изчисти С. напълно от тъмнината. Излиза ѝ думата ЛЮБОВ. Но тя не знае какво е любовта... не я намира. Карам я да види под какъв образ ще ѝ се яви думата ЛЮБОВ. С. вижда много малко, бебешко зародишче, което е още в утробата... като бобче е. Става голямо и разпуква обвивката. Става голямо дете и прегръща една плюшена играчка – зайче. В следващия момент осъзнава, че това бебе е всъщност самата тя. Разплаква се. Казва, че ѝ е мъчно, като знае какво ще преживее това дете. Вижда го щастливо и борбено, но знае, че ще му е труден животът. Като става по-голямо, вече е по-страхливо и не е толкова усмихнато... сякаш нещо му се е случило. Вижда едни скали... остри камъни и скали... и стои там, на тях. Наслаждава се на гледката. Чувството е приятно и иска да е там. С. осъзнава, че тази гледка ѝ е позната... виждала я е и това е всъщност нейното село. Започва да плаче от умиление. Слънцето леко се скрива и е много красиво... Това е нещо, което му липсва... Липсва му това време - да отиде там, да седне и да гледа. Казва на С. че ако тя отиде там, то ще бъде много щастливо! И иска винаги там да ходи до края на живота си – там да бъде нейното място за спокойствие. Спомня си, че като дете е ходила там... Но нещо е станало... Сякаш е паднала... Ударила се е... На пръв поглед е било нещо лошо, но всъщност е било знак – че там е нейното място – мястото на спокойствие за нея. С. вижда как детето ляга по гръб, слага ръцете си под главата, наслаждава се, усмихва се и ѝ казва: „Много е хубаво тук!“ И тя му обещава, че ще отиде там тия дни и ще бъде много щастлива. Вижда усмихнатото си лице. След това я карам да се придвижи напред във времето и да види себе си след три години. С. се вижда в стая, в която има бебешко легло. Изглежда малко изморена, но спокойна. Причината за умората е, че не се е наспала, тъй като става рано. Питам я да не би да полага грижи за бебе. Тя казва, че се страхува да погледне в бебешката кошара. Не може да повярва, че го има това нещо. В следващия момент разпознава стаята и кошарата е до прозореца. Вижда бебе в нея, но не му вижда лицето. Спокойна е и си казва: „Видя ли, че има такова нещо... Видя ли, че стана?“ Чува глас, който ѝ казва да повярва. И тя започва да плаче. След това вижда Господ, но като голям дядо, с големи ръце... Целият свети в златно. Прегръща я и ѝ казва, че всичко е много хубаво... и е прекрасно! И много се радва, че е отишла при него! Прощава ѝ всичко. С. е развълнувана и плаче. Казва ѝ: „Браво, Моето момиче!“ Тя усеща Любовта Му и силната Му прегръдка и ѝ е много хубаво! Той я е прегърнал и тя вижда как двамата вървят направо... към светлината. Казва ѝ, че всичко ще е супер... че лошото е свършило... всичко е наред! Тя Му благодари като сключва длани пред гърдите си, а Той ѝ се усмихва широко... казва ѝ, че е щастлив, че е успяла да отиде при Него, въпреки че е било трудно... Дори е имало момент, когато Той се е усъмнил, че ще успее да го направи, но вътрешно е вярвал в нея и тя е оправдала доверието му.